

Novbr. 1806 § 3.) — En senere Angivelse af Raaden, hvorpaa de nævnte Foranstaltninger nærmere vilde være at udføre i veterinair Henseende, vil blive meddeelt i en af Ministeriet udarbejdet Instrux.

ad § 8.

Denne Paragraph giver særegne strengere Bestemmelser om de meest forfærlige af de i § 2 omhandlede smitsomme Sygdomme.

Da den ondartede Lungesyge hos Oxen undertiden kan fremtræde med saa tvivlsomme Kjendtegn, at det er umuligt selv for den duelige Dyrlæge med Sikkerhed at afgjøre, om Sygdommen er tilstede eller ikke, og det ved denne farlige Epizooti er af største Vigtighed saa hurtigt som muligt at komme til Bished i saa Henseende, har man anseet det nødvendigt, at der haves en saadan Hjemmel, som Paragraphen indeholder, til mod Erstatning til Eieren at ihjelslaae et eller efter Omstændighederne endog 2 Dvægstykker, forsaavidt nemlig Obductionen af det første ikke skulde have ført til noget sikkert Resultat. Det er derhos anseet nødvendigt, at denne Regel ogsaa kommer til Anvendelse paa Dvægpesten.

Det er imidlertid kun i disse Sygdommes første Begyndelse, saalange ikkun nogle faa Besætninger ere angrebne, at der kan blive Spørgsmaal om Kreaturerens Nedslagning som Mittel til Sygdommens Undertrykkelse i dens Spire, men naar Sygdommen allerede har vundet en større Udbredelse, vil der alene kunne være Tale om at anvende Spærring, da Nedslagning i saa Fald deels vilde paaføre det Offentlige altfor stor Befrustning og deels endog vilde være et upaalideligt Mittel, eftersom Grændserne for Sygdommens Udstrækning stedse vanskeligere kunne angives, jo mere den udbreder sig.

I denne Paragraph fastsættes endvidere den Erstatning, som det Offentlige vil have at udrede for de Kreaturer, som det har ladet nedslaae. Erstatningen bestemmes efter den Værdi, Dyrene efter deres Tilstand have ved Nedslagningen, hvortil der intet Hensyn bliver at tage til den Forandring i Dyrets Tilstand, der mulig under Sygdommens Gang

vilde indtræde, hvis det ikke blev dræbt. Da der er Mulighed for, at det af ondartet Lungesyge eller Dvægpest angrebne Dvæg kunde blive helbredet, erstattes det med $\frac{2}{3}$ af Taxationssummen.

Forordningen af 28de November 1806 hjemler ikke Eieren nogen Erstatning for den Hest, der af det Offentlige er foranstaltet dræbt, som mistænkt for at lide af Snive, end ikke, hvor det senere viser sig, at Hesten ikke har været snivet. Ligesom det imidlertid i sidste Tilfælde er et Retfærdighedskrav, at Erstatning gives, saaledes har man, da det ved de i Udlandet gjorte Erfaringer forlangt er godtgjort, at Sniven ikke er ulægelig, skjøndt den i vor ældre Lovgivning erklæres derfor (sfr. Frdn. 1806 §§ 2 og 10), troet at burde indrømme Eiere Erstatning, om ogsaa Hesten virkelig findes at have lidt af Snive. Imidlertid maa denne Erstatning i begge Tilfælde bestemmes paa en anden Maade end ved Lungesyge og Dvægpest, da en Hest, der viser Symptomer til Snive, om den end senere findes ikke at have været angreben af denne Sygdom, dog ikke kan have været sund, men altid maa have lidt af et eller andet chroniff Tilfælde, ligesom der ogsaa er langt ringere Sandsynlighed for, at en snivet Hest kunde være blevet helbredet, end for, at et Dvæghoved kan komme sig af en af de nævnte 2de andre Sygdomme. I Henhold hertil har man meent passende at kunne fastsætte Erstatningen som i Udfæstet bestemt.

Disse Erstatningsbeløb findes passende at kunne udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af vedkommende Kjøbstads eller Amtsgemeinde i Overensstemmelse med det Princip, som man i den nyere Tid i forskjellige Retninger har gjort gjældende, nemlig at Communerne ordentligvis skulde betale Halvdelen af de Omkostninger, som de tage Deel i med Staten.

ad § 9.

Om end Omsætningen af Huusdyr i en større Deel af Landet for en længere Tid vil standses ved den heromhandlede Forholdsregel,